

по дзлаго вѣрѣма сѣ живѣли. — Юсифъ по Фараонова та вела опредѣли на отца си, и на сѣмейство то мѣ твѣрдѣ плодonoснѣ и пашовогатѣ часть на зѣмла та именѣмѣ тѣ Гис'е мѣ, дади имѣ вогато отѣ всички тѣ за живѣланіе нѣждны сѣ нѣй-сказанѣ радость, да направи спокойны и весѣлы послѣдны тѣ дны на вѣловасный си родитель, ако и да сѣ мразили твѣрдѣ Егуптани тѣ пастыри тѣ.

§. 54. Иковлева и Юсифова смѣрть.

Сѣдмдѣсѣтъ години като е живѣлѣ Иковѣ въ Егупетѣ отѣ своѣ тѣ си славость осѣтилѣ почти какѣ не мѣ е далеко смѣртный часѣ; зато превѣди за сына си Юсифа. Покорный Юсифѣ дойдѣ и доведѣ и двѣма та си сынове, Ефрема и Манасѣа: Иковѣ сѣвѣра всичкѣ тѣ си послѣднѣ силѣ, сѣдна на постѣла та си, и пыта Юсифа: Кои сѣ тѣй? Онѣ мѣ отговори: Тѣй сѣ сынове мои, които ми дирѣвалѣ тѣка Богѣ. Довѣди гѣ влизѣ, рече Иковѣ, да гѣ благословѣ. Юсифѣ гѣ привѣди а дѣдо имѣ гѣ пригѣрна и полюви, и рече на Юсифа: погледни на самѣ! Мыслилѣ сѣмѣ, чи никога нещѣ да видѣ твое то лице, а милость Богѣа дади ми и чада та ти да пригѣрна! Юсифѣ пѣрвородный си Манасѣа посади на Иковлево то десно колѣно, а второрожденный Ефрема на лево то. А старецѣ-а крѣстѣса рѣцѣ тѣ си, и десницѣ тѣ положи на Ефрема а лѣвѣ тѣ на Манасѣа и благослови гѣ. Юсифѣ на то не сѣ възблагодари и искалѣ е да прѣмѣсти вашины тѣ си рѣцѣ, но онѣ рекалѣ мѣ знаѣ, сынокѣ, какѣ той е второрожденный ти, но отѣ промыслѣ направихѣ така! Благослови гѣ и рече: Ето азѣ оумирамѣ! Богѣ; когото мои тѣ отцы — Аврамѣ и Исаакѣ — сѣ почитали; Богѣ, които мѣ е отѣ младѣсть до тѣжѣ моѣ смѣртнѣ постѣль, като вѣренѣ пастырь, за рѣкѣ тѣ водилѣ, Богѣ, които мѣ е отѣ голѣмо зло, като Ангѣлѣ хранитель, пазилѣ, — нека ти благослови, Юсифѣ, тыа два сына така, да останатѣ междѣ чѣловѣцы тѣ на вѣкѣ послѣвица: Богѣ тѣ благословилѣ като Ефрема и Манасѣа! Юсифѣ сыне! ето азѣ оумирамѣ! но Богѣ ще види сѣ вами, и